

i deres Forlovelsestid saa ofte sad i stille Sommernætter og talte om deres Fremtid. Nu sidder de der atter Haand i Haand under Stjernehimlen og taler sammen om de kommende Dage, . . . taler ogsaa om den forgangne Tid, om disse tunge Adskillelsens Aar, hvori de først ret har forstaaet og fundet hinanden. Og Hansine siger: „Vær ikke vred over min Tavshed og mine korte Breve. Tro aldrig, jeg har tvivlet om, at du engang vilde komme tilbage. Jeg har siddet her og ventet dig hver Dag; og hver søvnløs Nat har jeg lyttet efter dine Fodtrin. For jeg vidste, du vilde komme den Dag, din Kamp var udstridt!“

Da Emanuel et Par Timer senere naaede Hjemmet, gik han straks ind paa sit Værelse — en lavloftet Bondestue med kalkede Vægge — og satte sig ved Bordet for at skrive til Hansine. Næsten daglig i disse Aar havde han sendt hende lange, fortrolige Breve, hvori han omstændelig gjorde Rede for alt, hvad der hændte ham og Børnene, og aabenhjertig tilstod hende alle sine Anfægtelser.

Neppe havde han dog faaet Pennen dyppet, før hans Øre opfangede Lyden af en munter Latter, der klang ind til ham ude fra Haven.

Frk. Tønnesen! . . . foer det igennem ham.

Han kastede Blikket ud gennem Vinduet. Der stod hun henne ved Havelaagen sammen med Betty og Pastor Petersen, der til Damernes store Morskab slog efter Fluerne med et stort Bade-Haandklæde. For ikke at blive set trak han sig længere tilbage i Stuen; og her inde fra Mørket saae han nu, hvorledes Pateren galant bød Ragnhild Armen og lidt efter førte hende bort.

Med et ligesom brustent Blik blev han ved at stirre efter dem, indtil de forsvandt. Og pludselig styrtede han ned paa sine Knæ, vred angstfuld Hænderne over sit Hoved og stønnede højt:

„Herre, Herre! Jeg slipper dig ikke . . . jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“